

Obituari. Obituari. Obituari. Obituari. Ob

DR. MARTI SOLER I MOREU

Martí Soler i Moreu nasqué a Mataró el 8 d'agost del 1889. D'una família de nou fills, sis nois i tres noies, el seu pare, Josep Soler, catòlic de bona fe, tenia una botiga de robes i confecció, coneguda per tothom com Can Soler de la Riera. La seva mare, Magdalena Moreu, filla d'una casa bastant original per les seves idees avançades, eren familiars dels Cassadó (músics), amics de Gaudí, etc. Així es feu un home, entre el seny i l'arrauxament.

Va estudiar al Col·legi de Santa Anna dels Pares Escolapis de Mataró. Medicina l'estudià a Barcelona i es llicencià el 1912, als 23 anys. Fou el més jove de la promoció. Durant la carrera havia tingut lloc el trasllat del carrer de l'Hospital al carrer de Casanova. Mentre estudiava, va treballar en una farmàcia i, donat la seva afecció a la música, freqüentava el Liceu com a membre de la ciaca. Era l'època Wagner, del que n'era un bon coneixedor, es sabia tots els motius musicals de la Tetralogia!

Tocava el violoncel (influència Cassadó?), també una mica el piano. No és estrany doncs, que després del "coup de foudre" causat per l'Emília Bachs i Pelayo a Mataró, on vivia a casa d'uns parents, recent orfe del seu pare, famós cantant d'òpera, l'afinitat musical els unís en sagrat matrimoni.

Acabada la carrera, es va establir a Mataró mateix, com especialista d'oftalmologia. Havia estudiat aquesta especialitat amb el primer Barraquer de la dinastia. La qüestió econòmica no li fou gaire favorable, així és que decidiren casar-se i anar-se'n a Dosrius, on Medicina General els acollí millor. Un any a Dosrius, després Cabrera durant tres anys. Allà neixeren els primers fills: Montserrat (casada més tard amb un metge) i Jordi (metge).

Cap el 1917 passà a exercir a Vilassar de Dalt. Aquí neixeren els restants fills: Núria, Elisenda i Magda. Al poc d'arribar a Vilassar tingué lloc la terrible grip del 18, ell va ser dels pocs o potser l'únic habitant del poble que es mantingué dret:

"No tenia temps d'estar malalt", deia humorísticament. I es que l'humor mai no el deixà.

A Vilassar de Dalt, 1917-1977, 60 anys de treball sense defallir. Fou Inspector Municipal de Sanitat. A més a més de la grip del 18, hagué d'aguantar la guerra civil 1936-1939, on destacà la seva personalitat. És de remarcar que la seva casa va ser l'última on van robar els conills i les gallines, als finals de la guerra, quan la població famèlica, havia ja esgotat els queviures robables. Visitava gent de tots els colors: blaus, blancs i vermells, amagats i de la flamarada. Ningú no se'l va mirar mai malament. Amic de tots, rics i pobres, sempre disposat a fer un favor, no tenia enemics, era un home bo que estava per damunt les revolucions.

La seva recança fou que el jubilessin als 70 anys. Es sentia fort i valent encara, la seva vida sana, sense fumar ni apenes beure, poc amic de menjar massa i menys carn, vivint molt a l'aire lliure: hort, gallines, jardí, visites a domicili sempre caminant, pel poble, les rodalies, inclús el poble del costat, Cabriels, dos cops si era necessari, en un sol dia. Al jubilar-lo exercí entre els coneguts i els familiars, especialment quan d'ulls es tractava (cossos estranys). Les gallines heretaren les atencions dels beneficiaris del S.O.E. al ser tractades amb vitamines i altres medicaments de cara a la posta.

Sempre ple d'activitat, de temperament nerviós, els últims anys els dedicà a redactar anècdotes professionals per "Clínica Rural". Li agradava molt llegir i els fets polítics actuals li interessaven en extrem. També els esports, el futbol i sobretot el Barça li feia canviar l'humor. En altres temps havia estat àrbitre de futbol. També practicava la natació, feia el salt mortal damunt l'aigua. Els automòbils el xiflaven. Va ser dels pioners del cotxe, també tingué una moto "side car".

Anys enrera havia traduït obres científiques del francès i de l'italià per l'Editorial Labor. Per la Biblioteca Médica Latina, va traduir del francès: "Las prescripciones del médico práctico", 1936. El "Consejo General de Colegios Médicos de España", l'any 1973 li lliurà un diploma d'homenatge, al marge del qual hi va escriure ell mateix: "Aquell a qui se li dedica un homenatge, ja es pot començar a preparar la sepultura" (Santiago Rusiñol).

Obituari. Obituari. Obituari. Obituari. Obituari.

La primera setmana de febrer de 1972 va sofrir un infart de miocardi als seus 82 anys. La ciència es meravellà de la seva recuperació. Cinc anys més tard ja quasi ningú no hi pensava. Més plè de vida que mai, havia comprat gallines novelles i sembrat rosers, també tenia projectat emplantar unes pruneres... La primera setmana de febrer del 1977, de bon matí, després d'haver pujat a l'hort per complir les seves diàries tasqueres, ens deixà silenciosament, sense donar feina, amb discreció, com sempre havia viscut. Una hemorràgia cerebral se l'havia emportat.

No cal dir que la seva mort fou una sentida manifestació de dol de les més autèntiques. 60 anys són moltes generacions guarides! Varies entitats del poble han sol·licitat de l'Ajuntament que el carrer on va viure la major part de la seva vida, se'n digui des d'ara carrer del Dr. Martí Soler i Moreu.

Magda Soler i Bachs

Després d'aquesta sentida biografia en la que no sabem qué admirar més, si el talent literari o la devoció filial, solament ens resta presentar el nostre més sentit condol a la seva vídua D.ª Emilia Bachs Pelayo, als seus fills Montserrat, Jordi (metge), Núria, Elisenda i Magda i demás familiars.

DR. PEDRO PABLO FERNANDEZ DAVILA

El Dr. Fernández Dávila había nacido en Fontiveros, localidad en la que ejercía su padre, el Dr. Pedro Fernández Marcos, el día 20 de abril de 1944.

Cursó sus estudios de Medicina en Zaragoza y cultivó la Medicina interna y la Pediatría especialidad en la que se formó en el Hospital Clínico Provincial de aquella ciudad.

Después de dos años en Santa Eulalia de Ronzana, se estableció en Parets del Vallés donde por su iniciativa se organizó el servicio médico de guardia de los días festivos. Llevaba seis años en esta localidad cuando se vio afectado por una tumoración vertebral de la que falleció tras nueve meses de hospitalización en la Ciudad Sanitaria Francisco Franco de la Seguridad Social.

A su padre, a su cuñado, el Dr. Juan Cardona Benito, a su hija Sandra y a su esposa D.ª M.ª Luisa Freixas, hacemos llegar el pésame de sus compañeros.

DR. JOAN CANTENYS I CERVERA

El Dr. Cantenys nasqué a Perelada el dia 5 de juliol de 1921 en el sí d'una família de propietaris agrícoles. Rebé els primers ensenyaments al Col·legi Els Fossos de Figueres i en aquell institut hi cursà el Batxillerat.

Estudià la carrera a Barcelona, ampliant estudis a Montpel·lier. L'Alma Mater de la seva formació i el lloc principal d'actuació foren l'Hospital Municipal de Nostra Senyora de l'Esperança on el 1944 —encara estudiant de Medicina— figurava en nòmina amb un sou de 100 (11) pesets mensuals. La seva activitat en Medicina fou en Radiologia.

Com ens diu el seu amic, el Dr. Dalmau Gosé —actual Director de l'Hospital de l'Esperança— la seva dedicació a aquesta especialitat pot dividir en tres etapes. La primera consistí de manera especial al radio-diagnòstic i de la qual han quedat nombrosos treballs amb aportacions personals (arteriografia de la vertebral, estudi fisiològic del peu insuficient, etc...). La segona preferentment enfocada a la terapèutica física (röntgenterapia de contacte, tractament del cancer de la vulva, etc...). I la tercera fou més creativa, organitzant serveis com el Betatron de Clínica Quirón, primera y única instal·lació pròpia a Barcelona i, posteriorment, la seva gran obra inacabada: el Servei d'Oncologia de l'Hospital de l'Esperança que amb les seves quatre seccions (radio-diagnòstic, Quimioteràpia, Medicina Nuclear i Terapèutica Física on, ultra els apèndixs tradicionals, hi ha un Betatron de 18 MEW).

Era el Dr. Cantenys un home de gran dinamisme; afeccionat a la cacera i els viatges prengué part en gran nombre de Congressos de la seva especialitat on molt sovint ostentà la representació de la Societat Espanyola de Radiologia de la que era membre des de 1954. Per altra banda quedà temps per impartir ensenyaments a infermeres de la Creu Roja i preparar comunicacions i conferències a l'Acadèmia de Ciències Mèdiques o al propi Hospital. Aquest dinamisme